

A Gassan család.

GASSAN SADAICHI

Sadaichi 1907. november 8-án született Ōszaka-ban, az újjáéledt *Gassan* iskola fiatal, de már kialakult vonalába. Polgári keresztnéve "*Noboru*" (昇) volt. A *Gassan* iskola felélesztője dédapja, *Sadayoshi* (月山貞吉, 1800? -1870) volt, aki a híres *Shinshintō* kovács mellett tanult, aki szintén a régi hagyományok felélesztője volt: *Suishinshi Masahide* (水心子正秀). *Tenpō* negyedik évében (天保, 1833) *Sadayoshi* Ōsaka-ba költözött, ahol megalapította saját iskoláját, a *Gassan* iskola felélesztésével, amelyből származott. A *Gassan*-iskola egyébként a késő *Kotō*-korszakban kihalt, és az első későbbi leszármazott, aki újra felbukkan a feljegyzésekben, *Sadayoshi* apja, *Sadachika* (貞近, 1771-1851) volt, aki *Dewa* tartomány *Nishimurayama* kerületének (西村山郡) *Sasagawa* (笹川) városában élt, vagyis éppen ott, ahol *Kotō* ősei is tevékenykedtek. „*Sadachika*” családneve azonban még nem "*Gassan*" volt, hanem "*Okujama*" (奥山). *Sadayoshi* volt az, aki ezt a nevet családneveként elfogadta a családja számára. *Sadaichi* apja és nagyapja, *Sadakatsu* (月山貞勝, 1869-1943) és *Sadakazu* (月山貞一, 1836-1918) egyaránt ismert kardkovácsok voltak.

Gassan Sadaichi

Sadaichi akkor kezdte el a kardkovácsképzést, amikor nagyapja, *Sadakazu* meghalt. Akkor tizenegy éves volt, és apja, *Sadakatsu* vezette be őt nemcsak a *Gassan*, hanem a *Gokaden* technikákba is. Először a "*Sadamitsu*"-ként (貞光) szignózta pengéit, és egy kardot ezzel a *Mei*-el fogadtak el (*nyûsen*) az Ôsaka Művészeti Egyesület (*Ôsaka Bijutsu Kyôkai*, 大阪美術協会) kiállítására. 1927-ben apjával együtt külön megbízást kapott az *Ise*-i Szentély Irodájától (*Jingû-jichô*, 神宮司庁), amely a háború előtti Belügyminisztériumhoz (*Naimushô*, 内務省) tartozott, hogy a következő három évben 68 *Tachi*-t és 43 *Hoko*-t kovácsoljon, amelyeket az 1933-as 58. újjáépítési ünnepségen az *Ise*-i szentélynek ajánlottak fel.

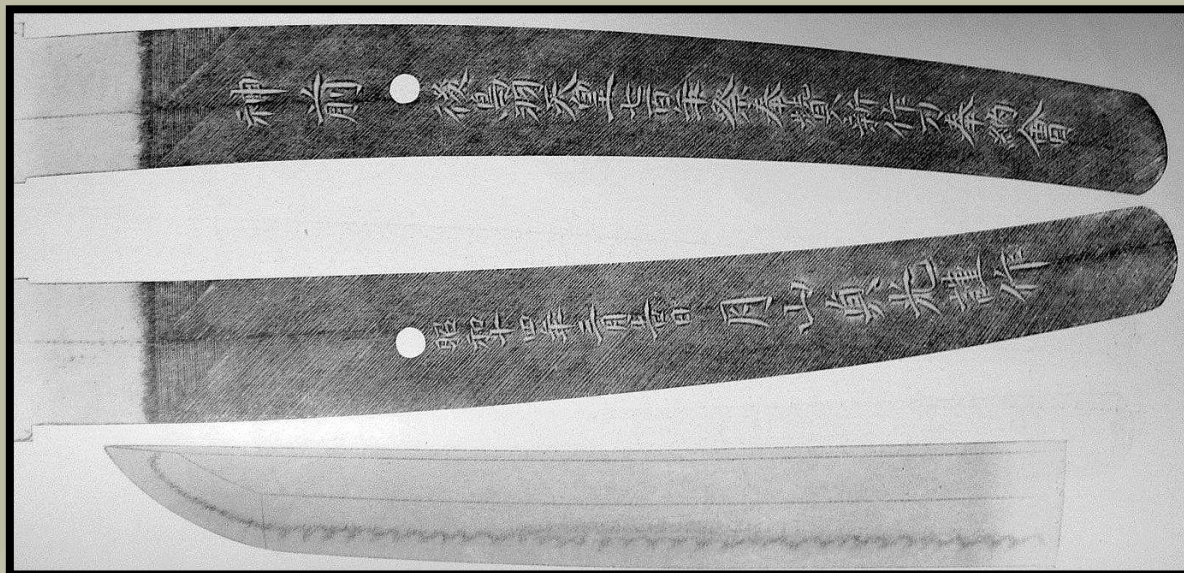
Sadaichi Gassan japán kardkovács
"szent tüzet" kap Kazanooi
tiszteletestől egy Shinto rituális
megtisztuláson.

A rendelések ideje alatt, pontosabban 1929-ben, ő és apja kovácsoltak *Shôwa* Császárnak egy úgynevezett "*daigenshi-tô*"-t. (大元師刀). A kardot neki készítették a hadsereg és a haditengerészet legfőbb parancsnokának. A *Genshi-tô* (元師刀 jelentése: „marsallkard”. Tíz évvel később, 1939-ben *Gotoba* császár halálának 700. évfordulója alkalmából kovácsolt egy *Tachi*-t.

Genshi-tô (元師刀)

Erre az évfordulóra egy egyesületet alapítottak, amely kardkiállítást is rendezett. *Sadaichi*, akkor még "*Sadamitsu*" néven, egyike volt annak a 25 kovácsnak, aki hozzájárult ehhez a kiállításhoz.

Egy *Oshigata* erről a pengéről.

A fent látható képen lévő *Tachi*, *mei*: "*Shinzen - Gotoba-tennô shichihiyakunen-sai-hôsan shinsakutô-hônôkai*" (神前・後鳥羽天皇七百年祭奉賛新作刀奉納会)- "*Shôwa jûyonnen sangatsu-kichijutsu - Gassan Sadamitsu kinsaku*" (昭和十四年三月吉日・月山貞光謹作)

1943-ban, *Sadaichi* 36 éves volt, a család és az iskola Ôszakából a *Nara* prefektúra *Kashihawa* (橿原) városába költözött, ahol felépítették a *Gassan Nihontô Tanren Dôjô*-t (月山日本刀鍛錬道場). Nem sokkal később apja meghalt, mégpedig 1943. december 24-én. *Sadaichi* vette át a család irányítását, és ő lett a felelős az *Ôsaka Army Arsenal*-hoz (Ôsaka Rikugun Zôheishô, 大阪陸軍造兵廠) tartozó *Guntô* kovácsműhelyért is.

Amikor a háború két évvel később véget ért, ugyanazokkal a nehézségekkel kellett szembenéznie, mint kollégáinak, nevezetesen azzal, hogy egyelőre tilos volt a kardkovácsolás. 38 éves volt, és éppen élete virágkorát töltötte. A következő évben született harmadik fia, *Kiyoshi* (清), a későbbi *Gassan Sadatoshi* (月山貞利).

A dolgok megváltoztak és javulni kezdtek az *NBTHK* 1948-as megalapításával. Mindössze egy évvel később ugyanis már négy *Tachi*-val járult hozzá az 1953-ban megrendezendő következő *Ise*-szentély újjáépítési ünnepséghez.

Japán Mie prefektúrában, Ise városában található az Ise Nagy Szentély egy Shinto szentély, amelyet Amaterasu napistennőnek szenteltek.

A Történelmi Épületek és Műemlékek Védelmének Bizottsága (*Bunkazai Hogo linkai*, 文化財保護委員会) által kiadott, immár kötelező hivatalos kardkovács engedélyt azonban csak 1954-ben, 47 évesen kapta meg. Két évvel később a kovács nevét "*Sadamitsu*"-ról "*Takateru*"-ra (貴照) változtatta.

1965 egy újabb fontos év volt *Sadaichi* és a *Gassan* iskola számára. Ekkor nyitotta meg ugyanis az új *Gassan Nihontô Tanren Dôjô*-t a *Nara* prefektúra 633-0073-as irányítószámú *Sakura-i* (桜井) városában, a 228.8 *Chiwara* (茅原) szám alatt. *Kashihara*-tól mindössze 8 km-re északkeletre, idilli környezetben, a *Miwa* hegy lábánál fekszik.

Ugyanebben az évben vette fel a "*Sadaichi*" nevet, a közeli *Ômiwa-jinja*-ban (大神神神社) tartott ünnepségen, amelynek ebben a tanfolyamban egy *Tachi*-t is ajándékozott. Fontos volt *Sadaichi* számára a 3. *Shinsaku Meitôten*, az NBTHK által 1967-ben megrendezett kardkovácsoló verseny, amelynek során a híres lándzsa *Nihongô* (日本号) másolatáért megkapta a *Masamune*-díjat és a *Bunkachô Chairman's Award*-ot is.

Akkor már 60 éves volt. 1969-ben újabb másolatot készített, ezúttal az ősi, úgynevezett "*Heishishôrin-ken*"-ról (丙子椒林剣), amelyet a *Kôchi* prefektúra *Shingon* szektájának, a *Chikurin-ji* (竹林寺) templomkincsének szántak.

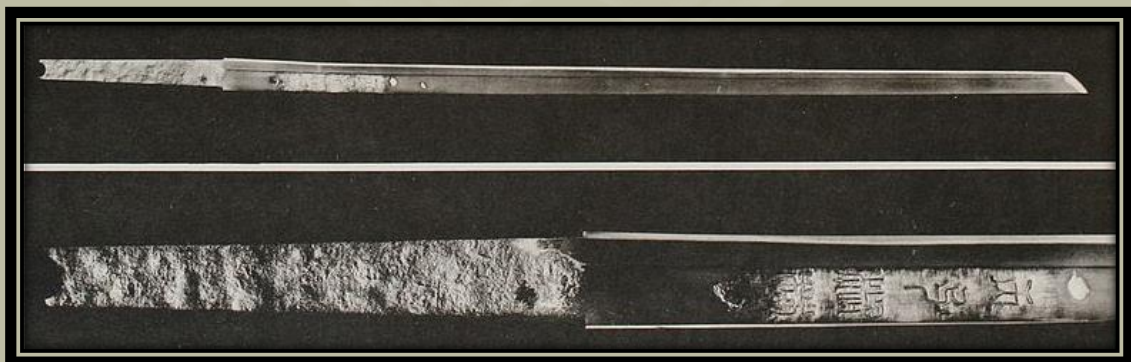

„Heishishôrin-ken“(丙子椒林剣)

Egy másik fontos év *Sadaichi* számára 1970 volt. Addigra már egymás után, azaz 1967 óta háromszor is elnyerte a kardkovácsolás legmagasabb díját. Ezért a *Mukansa* ranggal és *Nara* prefektúra szellemi és kulturális kincseként ismerték el. Ezen kívül zsűritag lett a kardkovácsoló versenyen, és egy másik *Tachi*-t is kovácsolt az 1973-ban megrendezésre kerülő következő *Ise* szentély újjáépítési ünnepségre. Mindössze egy évvel később, 1971 áprilisában, 64 évesen végül megkapta a *Ningen-kokuhô* státuszt, amely megtiszteltetéshez egy saját kiállítás is társult a *Kobe-i Mitsukoshi* áruházban. Egy évvel később a *Yomiuri Shimbun* megrendezte a "*Kyoshô-ten*" (巨匠展), a "Maestro-kiállítást", amelyen a Kulturális Renddel kitüntetett művészek, a Japán Művészeti Akadémia tagjai és *Ningen-kokuhô*-k állítottak ki. *Sadaichi* természetesen alkalmas volt erre a kiállításra, és ki is választották. 1973-ban "*Nihontô ni ikiru*" (日本刀に生きる) címmel saját kiállítást rendezett, és a *Matsuzaka* áruházban (*Ueno, Tôkyô*) csak neki szóló kiállítást rendeztek.

Ugyanebben az évben megkapta a Bíborszalagos Becsületrendet (*Shiju-hôshô*, 紫綬褒章), amelyet a japán kormány olyan személyeknek ítél oda, akik érdemdús tetteket hajtottak végre, valamint azoknak, akik kiemelkedő teljesítményt értek el a munkájuk területén.

1976-ban ismét eljött az ideje, hogy a fent említett *Heishishôrin-ken* újabb másolatát elkészítsék, mégpedig az Ōszakában található *Shitennô-ji* (四天王寺) szentély másik híres ősi kardjával, az úgynevezett "*Shichisei-ken*-nel" (七星剣) együtt. A másolatokat ugyanannak a szentélynek szánták felajánlásként.

Shichisei-ken (七星剣)

Shitenno-ji (四天王寺) szentély.

Ugyanebben az évben készült el a *Gassan* kovácsok tiszteletére emelt emlékmű a *Yamagata* prefektúrában, azaz az iskola szülőhelyén, a *Yachi-Hachimangu* (谷地八幡宮) területén. *Sadaichi* a szertartásra fiával, *Sadatoshi*-val együtt egy *Tachi*-t kovácsolt a szentély előtt. 1978-ban lett a japán kardkovácsok szövetségének, a *Zen Nihon Tôshôkai*-nak (全日本刀匠会) az elnöke, *Miyairi Yukihiro* (宮入行平) helyét véve át.

Egy évvel később a *Hokkaidô Asahigawa* városának *Marukatsu* áruháza újabb *Gassan Sadaichi* kiállítást rendezett, és megkapta a Felkelő Nap 4. osztályú rendjét (*kyokujitsu-shôjushô*, 旭日小綬章). 1980-ban *Takamatsu* herceg (高松宮宣仁親王, 1905-1987) meglátogatta *Sakura*-i kovácsműhelyét, és részt vett a "*Nihon no kyoshô-ten*" (日本の巨匠展, "Japán mesterek") kiállításon, amelyet a *Takashimaya* áruház 150 éves évfordulója alkalmából rendezett. A következő évben *Yamagata* város *Matsuzaka* áruháza újabb *Gassan Sadaichi* kiállítást rendezett, és alig egy évvel később részt vett a bostoni Szépművészeti Múzeum "*Ningen Kokuhô*" kiállításán, ahol felkérték, hogy állítson fel egy kovácsműhelyt és készítsen egy kardot a kiállításra.

Egy másik *Gassan Sadaichi*-kiállításra 1983-ban került sor a *Daimaru* áruház *Ôsaka Shinsaibashi* fiókjában, amely egy évvel később, *Sadaichi* 77. születésnapja alkalmából újabb kiállítást kezdeményezett. 1984-ben ismét öt *Tachi*-t kovácsolt az 1993-ban megrendezésre kerülő következő *Ise* szentély újjáépítési ünnepségre.

A következő évben *Sadaichi* felajánlott egy kardot a *Gassan-jinja*-nak (月山神社), ahol az iskola egykor eredetileg működött. 1986-ban az NBTHK ügyvezető igazgatója és a *Zen Toshô Kai* tanácsadója lett.

1988-ban ismét Bostonba utazott, mégpedig a Museum of Fine Arts által ismét megrendezett *Gassan*-kiállításra. Két évvel később a *Takashimaya Tôkyô* áruház művészeti galériája kiállítást rendezett apa és fia, *Sadaichi* és *Sadatoshi* számára.

Ugyanebben az évben kovácsolt egy *Mamori-gatana*-t Akishino hercegnőnek és egy *Tachi*-t Akihito császár koronázása alkalmából. 1994-ben a 65. Sumo yokozuna Takanohana (貴乃花) számára kovácsolt egy *Tachi*-t, és a Daimaru áruház Shinsaibashi fiókjának művészeti galériájában megrendezte a "Ningen-kokuhôGassan Sadaichi és iskolája" című kiállítást, ami életének egyik utolsó nagy eseménye volt. A következő évben, 1995. április 1-jén, 87 éves korában halt meg.

Mamori-gatana, vagy japán rövid tőr, hölgyek számára.

(a kép csak illusztráció)

Gassan Sadatoshi (月山貞利)

Polgári neve, *Gassan Kiyoshi*, 1946-ban született az élő nemzeti kincs, "*Gassan Sadaichi*" fiaként. *Gassan Sadatosi* 1982-ben nyerte el a *Mukansa* státuszt. A Nara Pref. tartomány *Sakura* városában dolgozik.

1997-ben *Sakura* város (Nara prefektúra) szellemi kulturális örökségévé vált. 2003-ban *Nara* prefektúra szellemi kulturális javává vált.

Gassan Sadaichi és Sadatoshi mindketten a *Horimono* (vésetek) mesterei voltak és jelenleg is azok, akárcsak *Gassan Sadakazu*.

Gassan Sadatosi

The Gassan school (月山)

A nagy múltú *Kotō Gassan* iskolát a *Shinshintō*-korszakban *Sadachika* (貞近) vette fel újra. *Sadachika*, polgári nevén *Kuyama Yasaburō* (奥山弥三郎), a *Dewa* tartomány *Nishimurayama* kerületében (西村山郡) található *Sasagawa* (笹川) *Meiwa* nyolcban (明和, 1771) született. Azt mondják, hogy a *Gassan*-vonallal leszármazottja volt, és 81 éves korában, a négyes *Kaei* ötödik hónapjának 19. napján (嘉永, 1851) halt meg.

Az iskola tényleges újjáélesztése azonban *Sadachika* fiának, *Gassan Jahchiro*-nak (月山弥八郎) tulajdonítható, aki a "*Gassan*" nevet vette fel családnévként, és aki "*Sada-yoshi*" (貞吉) aláírással írt alá. Egyes régi hagyományok szerint *Sadayoshi* a *Tenmei* első évében született (天明, 1781), és a *Meiji*-három (1870) második hónapjának 19. napján, 90 éves korában halt meg.

De az első *Tenmei*-ben az apja, *Sadachika* csak tízéves volt, így egy másik elmondás sokkal valószínűbb, nevezetesen, hogy 1870-ben halt meg, de nem 90, hanem 71 éves korában. Ez viszont a születési évét *Kansei* kettőre (寛政, 1800) teszi.

Sadayoshi azonban a *Bunsei* korszak (文政, 1818-1830) korai éveiben elhagyta *Dewa*-t, és *Edo*-ba ment, hogy *Suishinshi Masahide* mellett tanuljon.

Ezt követően, azaz *Tenpōfour*-ban (天保, 1833) Ōsakába költözött, ahol megalapozta a *Gassan* iskola újabb sikertörténetét.

Sadayoshi pengéit a *Bunsei* korszakból a *Keiō* kor végéig (慶応, 1865-1868) ismerjük. Az ő *Jihada*-ja a tipikus *Gassan ayasugi*, a *Yamato* hagyomány szerinti *Masame* vagy sűrű *Mokume*. A *hamon* vagy egy *nie-deki suguha*, egy kisméretű *chōji-midare*, vagy egy *koshi-no-hiraita midare*. Azt mondják, hogy fogadott fia, *Sadakazu* több *daisaku-daimei* művet is készített számára későbbi éveiben.

